

Tsav – ‘gebied’ 5785.

Torah; Wajiqrá – Leviticus 6:1-8:36.

Haftarah; Jeremia 7:21-8:3; 9:22-23.

Brit Chadasha; Hebreëen 9:11-28.

Tsav herhaalt in uitgebreide vorm de beschrijvingen van de offers die al eerder ter sprake kwamen. Het was van het grootste belang om op de juiste manier de offers te brengen.

- Moshè instrueert Aharon en zijn zonen over het olah, het brandoffer
- over het mincha, het meeloffer, het chatat, het zondoffer
- over het asham, het schuldoffer en over het zèwach shalamiem, het vredes offer dat wordt geofferd als dankbetuiging.
- Moshè wijdt Aharon en zijn zonen in als kohanim, als priesters
- en wordt het eerste Heiligdom met olie besprenkeld en raakt Moshè de rechter oren, duimen en tenen aan van elke priester met een beetje offerbloed.

Heiligheid: de ruimte die we maken voor G'd.

Leviticus wordt door menigeen overgeslagen.

Wat moeten we met dit middelste boek van de Torah? Met de offers en bepalingen.

Het is, zo zeggen de geleerden, niet voor niets het middelste boek.

Wajiqra was het boek waarmee het joodse onderwijs traditioneel mee begon.

Heiligheid – *qedoesjah* – is een sleutelbegrip in het boek Wajiqra.

De stamwortel, de qal genoemd, komt 152 keer voor.

Qedoesjah betekent *'toewijden, apart zetten of reserveren voor een doel'*.

De aanwezigheid van het heilige is iets wat ontzag oproept. Eliëzer Berkovits betoogd dat heiligheid in het jodendom ook de nabijheid van G'd betekent.

G'd de oneindige is ook de G'd nabije.

Dit roept bij mensen vaak een dilemma op.

Een 'onzichtbare, verborgen' G'd, hoe en waar kunnen we die herkennen?

In het boek Leviticus is het antwoord 'heiligheid'.

“Heiligheid vertegenwoordigt in Wajiqra die punten in ruimte en tijd waar G'd een levende, tastbare en gevoelde aanwezigheid wordt,” aldus Jonathan Sacks.

Heilige ruimte of tijd is ons zelf leegmaken voor de aanwezigheid, de majesteit van G'd.

We maken ruimte voor G'd in ons leven om Zijn wil te doen.

“Wees heilig, want Ik ben heilig.” (Lev.11:44; 1Petrus 1:16)

Dat zou voor ons als gelovigen uit de volken niet makkelijk gelukken, echter wij hebben een voorbeeld aan de Zoon; Hij, Jeshûa ging ons voor, maakte de weg vrij naar de Vader en vraagt ons vriendelijk om hem te volgen.

Dat is niet altijd de gemakkelijkste weg, maar men kan beter struikelen op een zandpad dan in galop over een vierbaansweg gaan naar een onbekende bestemming.

Het heilige is waar de heerlijkheid van G'd zijn verhullende mantel afwerpt, tastbaar en voelbaar wordt.

Zo ervaren we de aanwezigheid van de Eeuwige die het universum te boven gaat.

In de stilte en de rust van de Shabbat, maar ook in het heilige van het alledaagse.

G'd grootste geschenk aan ons is het vermogen om Hem iets te geven.

Het kostbaarste dat mensen G'd kunnen aanbieden, is hun vrijheid en hun wil.

Dan kunnen we ons toewijden aan Hem en stellen we de Schepper centraal in ons leven.

Micha 6:6-8 geeft kracht.

De Eeuwige vindt vreugde in chesed, mishpat en tsedaqah.

Het Hebreeuwse woord voor offer is het zn *korban*, wat betekent 'nabij brengen of naderen tot'.

De vorm van offeren mag primitief zijn, de betekenis ervan is dat zeker niet; want er wordt gegeven, niet genomen.

Als een man zijn dier zag verbranden, zag hij letterlijk zijn bezit in rook opgaan.

Echter, als het niet met de juiste intentie gebracht werd, werd het niet aangenomen.

Jeremia geeft de ironische woorden van de Eeuwige Tsavaot door aan het volk.

“Eet zelf het vlees maar op,” het vlees dat geheel op het altaar verbrand moest worden.

De Eeuwige laat duidelijk merken dat de offers, die niet volgens de voorschriften zijn gebracht, niet accepteert.

Hij heeft het volk gevraagd om gehoorzaam te zijn, de weg te bewandelen die Hij hen heeft (aan) geboden. Gehoorzaamheid is beter dan offers. (Hos.6:6; Amos 5:21-27; 1 Joh.3:24)

We mogen deze passages niet lezen of het G'ds bedoeling niet was. (Jer. 33:18)

Door de dierlijke offers, onderscheidde het volk zich van omringende volkeren, die veelal jonge kinderen offerden aan Moloch en Baäl.* (Jer. 19:5)

De gebeden en de Torah studie in de synagoge, ook in sommige Messiaanse bijeenkomsten, die ervoor in de plaats zijn gekomen, dragen hetzelfde kenmerk.

De synagogale gebeden hebben de plaats ingenomen van de offergaven van vroeger.

Dat we die gebeden zullen verstaan als een lofoffer van onze lippen, die ook Jeshûa heeft gebeden.

Lofprijzingen en zegeningen om de heiligheid van de Eeuwige te eren met de juiste hartgesteldheid.

Door het aanbieden van woorden en gedachten mogen we Hem vrijmoedig naderen, omdat als teken bij het sterven van Jeshûa, het voorhangsels in tweeën scheurde.

De trotse mens met z'n waandenkbeelden is geneigd te vertrouwen op eigen wijsheid, kracht en geld.

Maar de enige veilige basis is; G'd kennen, Hij die vreugde vindt in barmhartigheid, rechtvaardigheid en recht. (Jer. 9:22,23)

Jeshûa, de Middelaar van het vernieuwde verbond.

Het pèsachoffer in Egypte wijkt af van alle offers die Israël later zal brengen.

Het pèsachlam is bestemd om geheel door de Israëlieten te worden gegeten. Geen enkel deel van dit offer werd voor de priester of voor G'd afgezonderd.

Dit bedoelde Jeshûa ook toen Hij zei; *“Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt. Doet dat tot Mijn gedachtenis.”* Lucas 22:19. (*Doe dat* = houdt het feest van de ongezuurde broden/pèsach)

Het eten van het pèsachlam in Egypte is een uiting van geloof in G'ds verlossing voordat ze heeft plaatsgevonden.

Het bloed werd opgevangen, want het is verboden bloed te eten. Lev.17:11.

Die ene nacht moest het bloed worden gesmeerd aan de bovendorpel en aan de deurposten van het huis waar het geroosterde lam werd gegeten. Ex. 12:7.

Moest het bloed aan de binnen- of buitenkant worden gestreken?

Voor de binnenkant pleiten twee argumenten, ontleend aan Ex. 12:13; *“En het bloed zal u tot een teken zijn aan de huizen waarin u verblijft.. Als Ik het bloed zie, zal Ik u voorbijgaan -pasachti- en er zal geen plaag onder u zijn die verderf teweegbrengt, als Ik het land Egypte zal treffen.”*

Het bloed is zichtbaar voor Israël én voor G'd -Ik- maar niet voor de vijand op straat.

Waar het bloed aan de binnenkant is gestreken, gaat de doodsengel aan de buitenkant voorbij.

Het *pèsach shel mitsrayim* was eenmalig en onherhaalbaar.

Zo is ook het bloed van de Messias, Die door de eeuwige geest Zichzelf smetteloos aan G'd geofferd heeft, eenmalig en zo heeft Hij de zonde teniet gedaan door Zijn offer. (Hebr. 9:14,26)

Op de Seiderviering mogen wij eten van het ongezuurde brood, dat op de zondeloosheid van Jeshûa wees.

De afikoman, die eerst verborgen is, wordt op het laatst gegeten.

Dit is de heiligheid van Pèsach, als maaltijd voor de 'verlosten'.

Het Feest van de vrijheid, wie wil hier niet bij horen.....

Fêdde

Bronnen; De Studie Bijbel, Jonathan Sacks – Leviticus, Lionel Blue – Een ladder naar de hemel, Cohen Stuart en mijn eigen gedachten.

* <https://nl.wikipedia.org/wiki/Mensenoffer>